

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1683/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej, II Wydział Karny, z dnia 6 września 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 308/20 dot. oskarżonego T. Ś.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ	

	na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
—		_____	_____	_____	_____
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
_____	_____	_____	_____	_____	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
_____	_____	_____	_____	_____	_____
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz					

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	_____
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zarzuciła:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności:</p> <p>a) art. 7 kpk - polegającą na błędnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, poprzez błędne przyjęcie, że materiał dowodowy w postaci nagrań z monitoringu oraz zeznań świadków potwierdza fakt dokonania przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

T. Ś. czynu zabronionego w postaci włamania, podczas gdy materiał ten potwierdza jedynie fakt naruszenia w nieokreślonym terminie przez nieznane osoby konstrukcji płotu, a ponadto z materiału dowodowego wynika to, że w zbliżonym okresie czasu w miejscu popełnienia zarzucanych czynów działało co najmniej kilka grup niezidentyfikowanych sprawców oraz błędne przyjęcie, że przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów obejmuje także przyznanie się do dokonania włamania, a więc czynu z art 279 § 1 kk, podczas gdy z zeznań oskarżonego wynika jedynie fakt przyznania się do czynów wynikających wprost z aktu

oskarżenia, nie obejmującego swym zakresem włamania;

b) art. 4 kpk - polegającą na nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających także na korzyść oskarżonego - w szczególności przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego w postaci nagrań z monitoringu oraz zeznań świadków, które nie potwierdziły tożsamości oskarżonego z tożsamością sprawcy dokonującego włamań, a więc realizującego przesłanki z art. 279 § 1 kk; wobec braku jednoznacznego potwierdzenia tożsamości sprawcy z osobą oskarżonego sytuacja ta winna być przez Sąd uwzględniona na korzyść oskarżonego;

c) art. 5 § 2 kpk – polegającą na przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 279 §

1 kk, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dowodzi faktu spełnienia przez oskarżonego przesłanek z tego artykułu;

d) art. 438 pkt 3 kpk poprzez błędne przyjęcie, że ilość palet wynosi „nie mniej niż” a ich wartość wynosi „nie mniej niż”, podczas gdy oskarżony winien odpowiadać za udowodnioną i precyzyjnie obliczoną ilość skradzionych palet, których wartość powinna być adekwatna do ilości i określona na podstawie weryfikowalnych źródeł wiedzy;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na błędnej kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu, polegającą na przyjęciu, że oskarżony dokonał włamania, podczas gdy

na podstawie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
wniosku takiego
nie można
wyciągnąć, a
okoliczności
sprawy
wskazują, iż
oskarżony
dokonał
kradzieży
„nieustalonej
ilości” palet,
kradzieży kół
oraz usiłowania
kradzieży
„nieustalonej
ilości” palet
- naruszając
tym samym co
najwyżej normę
wyrażoną w art.
278 § 1 kk;

3. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
polegający na
przyjęciu, że
świadkowie
potwierdzili
tożsamość
oskarżonego, a
sam oskarżony
przyznał się
do zarzucanego
czynu włamania,
podczas gdy
świadkowie
potwierdzili
tylko to, że
działało kilku
sprawców,
naruszenia
konstrukcji
ogrodzenia
dokonał

niezidentyfikowany
sprawca, którego
tożsamości nie
potwierdzili z
tożsamością
oskarżonego, a
sam oskarżony
przyznał się
do dokonania
kradzieży palet,
kradzieży kół
oraz usiłowania
kradzieży palet,
a nie do czynu,
za który m.in.
został skazany
wyrokiem o
sygn. akt II K
308/20 - w
punkcie II tego
wyroku;

4. rażąco
niewspółmierność
kary wynikającą
z zastosowania
błędnej
kwalifikacji
czynu (art. 279
kk zamiast 278§1
kk), co w
konsekwencji
skutkowało
błędnym
zastosowaniem
art. 64 § 2 kk
(zamiast art. 64
§ 1 kk) - podczas
gdy prawidłowa
ocena
okoliczności
dotyczących
zarzucanego
oskarżonemu
czynu uzasadnia
orzeczenie kary
w niższej
wysokości.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna nie wykazała uchybień Sądu I instancji, które mogłyby skutkować wzruszeniem zaskarżonego wyroku.</p> <p>W szczególności bezzasadne są podniesione w złożonym środku odwoławczym zarzuty obrazy prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk., art. 5 § 2 kpk., art.7 kpk.</p> <p>Wnikliwa analiza akt sprawy oraz pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia, wskazuje jednoznacznie, że Sąd Rejonowy uwzględnił przy</p>	

wyrokowaniu
całokształt
materiału
dowodowego
ujawnionego na
rozprawie
głównej, mając
na uwadze
okoliczności
przemawiające
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego T.
Ś.. Następnie
dokonał
poprawnej
oceny dowodów,
a stanowisko
swoje
uargumentował
w sposób
należyty,
wskazując
którym
konkretnie
dowodom dał
wiarę i dlaczego,
a którym wiary
tej odmówił.

Wywody sądu
meriti w tym
zakresie są jasne
i przekonujące,
poczynione
ustalenia
logicznie
wypływają z
całokształtu
zgromadzonego
w toku procesu
materiału,
natomiast
przeprowadzona
ocena dowodów
uwzględnia
zarówno
wskazania
wiedzy, jak i

zasady
doświadczenia
życiowego. W
konsekwencji
prawidłowego
procedowania
Sądu I instancji,
ustalenia
faktyczne
przyjęte za
podstawę
zaskarżonego
wyroku
pozostają pod
ochroną art. 7
kpk. i nie
mogą stanowić
przedmiotu
skutecznego
zarzutu, o
którym mowa
w art.438 pkt.3
kpk.

Szczegółową
ocenę
zasadności
apelacji
rozpocząć trzeba
od odnotowania
wadliwej
konstrukcji
sformułowanego
przez obrońcę
zarzutu obrazy
prawa
procesowego.

Nie jest bowiem
możliwe
jednoczesne
powołanie się
na fakt, że
Sąd I instancji
kształtował swe
przekonanie
wbrew zasadzie
swobodnej
oceny dowodów
statuowanej w

art. 7 kpk.
oraz wskazanie,
że Sąd ten
nie rozstrzygnął
powstałych
wątpliwości w
sposób nakazany
normą art. 5§2
kpk.

Ugruntowane w
tej materii
orzecznictwo
jednolicie
wskazuje, że
przytoczone
wyżej przepisy
mają charakter
rozłączny, a
zatem
zastosowanie
art.5§2 kpk.
możliwe jest
jedynie
wówczas, gdy
mimo
przeprowadzenia
wszystkich
możliwych
dowodów oraz
dokonania ich
oceny
spełniającej
wymogi
określone w art.7
kpk., pozostaną
wątpliwości
sądu, których
nie da się
wyeliminować
(por. wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 1 lutego
2012 roku, sygn.
akt II KK
141/11, Biul.PK
2012/3/8, LEX:
1212343). W
judykaturze
podnosi się

nadto, że
naruszenia
zasady in dubio
pro reo (art.5§2
kpk.) jest
możliwe tylko
i wyłącznie w
sytuacji, gdy
orzekający w
sprawie sąd
rzeczywiście
powziął
wątpliwości co
do treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa
i wobec
niemożności ich
usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego.
Tak więc, gdy
pewne ustalenia
faktyczne
zależne są od
np. dania wiary
lub odmówienia
jej wyjaśnieniom
oskarżonego, nie
można mówić
o naruszeniu
zasady in dubio
pro reo, a
ewentualne
zastrzeżenia co
do oceny
wiarygodności
konkretnego
dowodu lub
grupy dowodów
rozstrzygane
mogą być
jedynie na
płaszczyźnie
utrzymania się
przez sąd w
granicach
sędziowskiej
swobody ocen

wynikającej z treści art.7 kpk. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2002 r., sygn. akt V KKN 221/01, Prok.i Pr.-wkl. 2003/11/5).

Skoro zatem Sąd Rejonowy nie powziął w rozpoznawanej sprawie niedających się usunąć wątpliwości, zarzut obrazy art.5§2 kpk. jest bezprzedmiotowy.

Chybiony jest również, podniesiony w apelacji zarzut obrazy art.4 kpk. Przepis ten nie może stanowić podstawy apelacji, bowiem statuuje on jedynie tzw. dyrektywę ogólną postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt II Aka 181/13, LEX nr 1356730). Przedmiotem uchybień,

zarzucanych w skardze apelacyjnej, mogą zaś być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 r., sygn. akt V KKN 90/01, LEX nr 53913).

Także podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy prawa materialnego nie jest uzasadniony, gdyż jak wynika z uzasadnienia złożonego środka odwoławczego zarzut ten jest oparty na wadliwej - zdaniem skarżącego - ocenie materiału dowodowego, a która to ocena spowodowała przypisaniem oskarżonemu dokonania włamania

zamiast kradzieży. Zarzut obrazy prawa materialnego można postawić tylko wówczas, gdy nie podważa się ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (por. wyrok SN z 23.07.1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974/12, poz. 233;

postanowienia
SN: z 2.12.2008
r., III KK
230/08, LEX
nr 491425; z
20.11.2008 r.,
V KK 158/08,
OSNwSK 2008,
poz. 2340; z
15.02.2007 r.,
IV KK 234/06,
OSNwSK 2007,
poz. 438; z
25.07.2005 r.,
V KK 61/05,
OSNwSK 2005,
poz. 1412).

Analiza
złożonego
środka
odwoławczego
sprowadza się
zatem do zarzutu
obrazy
przepisów prawa
procesowego, a
zwłaszcza tych,
które dotyczą
oceny materiału
dowodowego a w
konsekwencji do
przyjęcia przez
sąd orzekający
wadliwego stanu
faktycznego i
nieuzasadnionemu
zakwalifikowaniu
czynu
oskarżonego z
punktu II części
dyspozytywnej
jako kradzieży
z włamaniem a
nie tylko **jako
kradzieży**.
Należy zatem
stwierdzić, że
obrońca
oskarżonego T.

Ś. kwestionuje
prawidłowość
poczynionych
ustaleń
faktycznych
dotyczących w
zasadzie
przypisanych
oskarżonemu
usiłowań
dokonania
zaboru mienia
połączonego z
włamaniem ,
czynów
opisanych i
przypisanych
oskarżonemu w
punkcie II części
dyspozytywnej
wyroku Sądu
I Instancji, a
mianowicie
czynu
popelnionego w
dniu 26 sierpnia
2019 r. i
w dniu 09
września 2019 r.

Odnosząc się
zatem do tego
zarzutu należy
zauważyć, że
oskarżony T. Ś.
po
przedstawieniu
mu zarzutów w
dniu 10 września
2019 r. (k 36 i k.
106) wprawdzie
przyznał się
jedynie
częściowo do
popelnienia
zarzuconych mu
czynów ale co
istotne także do
czynu
popelnionego w

dniu 09
września 2019 r.
zakwalifikowanego
przez
prowadzącego
postępowanie
przygotowawcze
jako kradzież
mienia .
Natomiast na
rozprawie w
dniu 09 czerwca
2021 r. przyznał
się do
popelnienia
wszystkich
zarzucanych
czynów (k.
460-461) „
prostując „swoje
wcześniejsze
wyjaśnienia, a
więc także
dotyczące czynu
mającego
miejsce w dniu
26 sierpnia 2019
r.

Sąd Rejonowy
przyjmując w
dwóch
przypadkach, że
oskarżony
dopuścił się
kradzieży z
włamaniem, a
to w dniu 26
sierpnia 2019
roku oraz w dniu
09 września
2019 r. podał
w pisemnych
motywach
dlaczego te
jednostkowe
czyny
zakwalifikował z
art. 279§1 kk
czyli przyjmując

kradzież z
włamaniem a nie
z art. 278§1 kk
stwierdzając, że
czyniąc
powyższe
ustalenia
dotyczące
czynów
przypisanych
oskarżonemu w
punkcie II części
dyspozytywnej
miał na uwadze
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy. Sąd
Rejonowy
słusznie czyniąc
ustalenia
dotyczące
powyższych
czynów
jednostkowych
oparł na
zeznaniach D. K.
(1) (k. 5) A.
R. (k 15) i
D. Z. (33=34 i
k. 372), którzy
konsekwentnie
podawali, że
ogrodzenie nie
było uszkodzone
przed dniem
zdarzenia a
uszkodzili je
oskarżony T. Ś.
i współdziałający
z nim oskarżony
D. K. (2).
Zeznania te mają
potwierdzenie
nie tylko w
zapisie z
monitoringu, na
którym
uwidoczniły
jest moment
uszkodzenia

(rozkręcenia i wyjęcia) przęśla ogrodzenia ale także w wyjaśnieniach D. K. (2), który nie miał interesu w składaniu tej treści wyjaśnień, w których przyznał , że w zdarzeniach objętych aktem oskarżenia uczestniczył także oskarżony T. S. (k. 277). Te wyjaśnienia D. K. (2) podtrzymał na rozprawie w dniu 10 lutego 2021 r, po czym stwierdził, że z oskarżonym T. Ś. był tylko raz w B. (k. 395). Powyższa zmiana wyjaśnień oskarżonego D. K. (2) nie może jednak skutkować zmianą w zakresie przyjętej kwalifikacji, a więc z usiłowania dokonania kradzieży z włamaniem na usiłowanie dokonania kradzieży, gdyż zmiana tej części wyjaśnień D. K. (2) koliduje z powołanym

wyżej materiałem dowodowym, w tym także z ustaleniami zawartymi w protokołach oględzin ogrodzenia (k. 6-7 i k. 39-40). Zasadnie zatem Sąd Rejonowy przypisał oskarżonym usiłowanie dokonania dwóch kradzieży z włamaniem. Przypisując oskarżonym usiłowanie dokonanie kradzieży z włamaniem należy podnieść, że włamanie oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, że nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej, oraz eksponuje cel, dla którego ustanowiona została została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania

sprowadza się więc nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostęp do rzeczy, ile polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami” (M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część szczególna..., t. 3, red. A. Zoll, art. 279, nt 13). W nowszym orzecznictwie i piśmiennictwie nie budzi wątpliwości to, że włamanie może polegać nie tylko na pokonaniu fizycznego zabezpieczenia, ale także na przełamaniu zabezpieczenia elektronicznego czy informatycznego (M. Kulik [w:] Kodeks wykroczeń..., red. M. Mozgawa, art.

130, nt 12
i cyt. tam
literatura; wyrok
SA w Gdańsku
z 10.05.2018
r., II AKa
97/18, LEX nr
2607665). Może
nim być nawet
dokonanie
płatności
zblizeniowej
kartą płatniczą
przez osobę
nieuprawnioną,
która weszła w
jej posiadanie
wbrew woli
jej właściciela
(wyrok SN z
22.03.2017 r.,
III KK 349/16,
OSNKW 2017/9,
poz. 50).

Należy też
zwrócić uwagę,
że czyn
polegający na
kradzieży
połączonej z
włamaniem nie
pozwala na
zastosowanie
art. 119 kw , co
wynika z treści
art. 130§ 2 k.w
Zatem wartość
rzeczy będącej
przedmiotem
czynności
wykonawczej nie
rozgranicza
między
wykroczeniem a
występkiem w
sytuacji gdy
mamy do
czynienia z
kradzieżą z

włamaniem.
Dlatego zarzuty
obrońcy
dotyczące
przyjętej przez
Sąd I Instancji
wartości mienia
nie są zasadne.

Także
podniesiony
przez obrońcę T.
Ś. zarzut rażącej
niewspółmierności
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary
pozbawienia
wolności nie jest
zasadny. Z tego
zarzutu wynika,
że sąd meriti –
zdaniem
skarżącego -
powinien w
punkcie II części
dyspozytywnej
wyroku przyjąć
jedynie występki
kradzieży, a
w konsekwencji
zmienić
kwalifikacje
prawną czynów,
przyjmując
nadto, że czyny
te zostały
popelnione w
warunkach art.
64§1 kk a
co powinno
rzutować na
wymiar
orzeczonej kary.

W świetle
powyższych
uwag nie można
jednak podzielić

zasadności tego zarzutu dotyczącego przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku a więc także w zakresie rozstrzygnięcia o karze. W realiach niniejszej sprawy, wymierzone oskarżonemu T. Ś. kary jednostkowe, jak i kara łączna 2 lat pozbawienia wolności ma postać sankcji sprawiedliwej i adekwatnej względem popełnionych przez tegoż oskarżonego przestępstw. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący uzasadnił wymierzoną karę, uwzględniając podczas dostosowywania jej rodzaju i wysokości do oskarżonego, wszystkie dyrektywy z art. 53 k.k., bacząc przy tym, by nie przekroczyła ona

<p>stopnia winy. Z powyższych względów, kara te mieściła się w granicach swobodnej decyzji sędziowskiej i jako taka pozostaje słuszna. Dlatego Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego także w tej części.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonej części wyroku poprzez obniżenie wysokości zasądzonej oskarżonemu T. Ś. kary - z uwzględnieniem prawidłowej kwalifikacji czynu oraz rozmiaru szkody czynem tym wywołanej ewentualnie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>					
<p>Wobec uznania zarzutu za bezzasadny wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.</p>					
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>					
<p>1</p>	<table border="1"> <tr> <td data-bbox="349 1025 568 1077"></td> <td data-bbox="568 1025 1479 1077"></td> </tr> <tr> <td data-bbox="349 1077 568 1122"></td> <td data-bbox="568 1077 1479 1122"></td> </tr> </table>				
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>					
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>					
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>					

<p>0.11</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 6 września 2021 r., sygn. akt II K 308/20 dot. oskarżonego T. Ś.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe, a ocena dowodów została dokonana zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Ocena całokształtu materiału dowodowego oraz konfrontacja treści poszczególnych dowodów doprowadziła Sąd Rejonowy</p>		

do trafnego przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		
0.0.1			
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
<hr/>			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
<hr/>			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
<hr/>			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku Sądu Okręgowego oparto na brzmieniu art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Zwalniając oskarżonego od	

	ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oparto się na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		
SSO Stanisław Jabłoński		

ZAŁĄCZNIK NR 1 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. Ś.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana